

влява кормилото на народната езикова дикция, и хармонийнъ му сж свежи, мощни и интересни отъ всѣка страна.

Лайснеръ, Еми — Leisner, Emmi — първостепенна пѣвица — алтъ, род. въ Фленсбургъ, ученичка на Елена Брестъ въ Берлинъ — до 1921 пѣла въ Берлинската държавна опера, следъ което се отдава на концертна дейность. Концертирала презъ 1916 и въ София, заедно съ придворния оркестъръ отъ Гера — подъ Лаберь, Карлъ Щраубе и др. Коронната ѝ роля е въ „Орфей“ отъ Глукъ.

Лайта, Ласло — Lajtha, Laszló — унгарски компонистъ и муз. писателъ, род. 30 юни 1891 въ Буда-Пеща, ученикъ на тамошната Музикална академия, писалъ главно клавирна и камерна музика; Л. е и отличенъ познавачъ на унгарската народна музика, записалъ единъ голѣмъ брой нар. пѣсни. Той е председател на фолклорно-музикалния отдѣлъ при Унгарския народенъ етнографски музей, и сътрудникъ на много чуждестранни музикални списания.

Лайтмотивъ, нѣм. Leitmotiv — буквално — ржководень, главень мотивъ, терминъ, употрѣбенъ отъ Рихардъ Вагнеръ за теми, мелодически и хармонически мотиви, създадени специално за характеризирание на лица, мѣста и положения въ драматичното действие, чии то поврщания и съчетания съпровождатъ и обясняватъ развитието на драмата. И преди Вагнера е имало компонисти, които сж употрѣбавали Л-ви, ала то е било случайно: Карлъ Мариа фонъ Веберъ, Берлиозъ (въ „Фантастичната симфония“, дето „любимата“ е олицетворена въ една мелодия, която преминава отъ една частъ въ друга); даже и преди тѣхъ у Гретри — „Ричардъ-лъвското сърдце“, темата на романа има характеръ на Л., чрезъ нейното нѣколкократно явяване; но Рихардъ Вагнеръ възведе Л-а, по единъ установень начинъ, до единъ принципъ въ музикално-драматичната техника, и за това той се смѣта за неговъ създателъ. Следъ Вагнера, много компонисти на драматичната, и дори въ симфоническа музика, (Римски-Корсаковъ — въ симфония „Антаръ“) сж се ползували отъ това Вагнерово приобретение.

Лайхтентритъ, Хуго — Leichtentritt, Hugo — музикаленъ писателъ и компонистъ, род. 1 ян. 1874 въ Плечень, ученикъ на И. К. Пайне въ Бостонъ и на Висшата музикална школа въ Берлинъ, преподавателъ въ Клиндвортъ-Шарвенковата консерватория. Писалъ: „Малка история на музиката“, „История на мотета“ (1908), биография на Шопена, и анализъ въ 2 части на неговитѣ клавирни творби, „Хендель“, „Феручио Бузони“, „Музикално формознание“, а сжщо направилъ ново издание на Буслеровитѣ учебници по хармония, контрапунктъ и музикални форми. Отъ композициитѣ му, заслужава да се споменатъ: симфонията A dur; концертитѣ за цигулка и за виолончелъ съ оркестъръ; сюита за виолончелъ-соло; драматическата легенда „Естеръ“; „Пѣсни и химни на Хьолдерлинъ“ (съ оркестъръ); камерна музика и др.

Лайцманъ, Албертъ — Leitzmann, Albert — музикаленъ писателъ и критикъ, род. 3 авг. 1867 въ Магдебургъ, училъ при Юлиусъ Майеръ и Карлъ Ерлихъ, и въ университета въ Иена естетика, сега е професоръ въ Иенския университетъ, писалъ главно върху Бетховена и Моцарта: „Личността на Бетховена“ (1914), „Личността на Моцарта“ (1914), „Бетховенови лични обрисувания“ (1918), „Бетховень — сведения на съвременници“, „В. А. Моцартъ — сведения на съвременници“ (1921), а сжщо издалъ и писмата на двамата.

Лаке, Райнхолдъ — Laquai, Reinhold — плодовитъ, швейцарски компонистъ, род. 1 май 1894 въ Цюрихъ, ученикъ на тамошната консерватория и на Бузони, учителъ въ сжщата консерватория. Творби: 2 симфонии; 5 увертюри; 2 триа; 6 струнни квартета; 2 сонати за цигулка и пиано, и 2 за чело и пиано; соната за фаготъ и хорна; много пѣсни и др.

Лаковицъ, Валтеръ — Lackowit, Walter — музикаленъ писателъ, род. 13 ян. 1837 въ Требинъ при Берлинъ, ученикъ на Л. Еркъ, Теод. Кулакъ и Зиг. Денъ, писалъ: „Прочути хора“ (1872), чието второ издание озаглавилъ „Музикални скици“, по единъ оперень и оперетень водачи и др., 1877—1897 е редактиралъ „Deutsche Musikerzeitung“.